

Pravljica: Razvajeni vrabček (Svetlana Makarovič)

Na robu mesta je stala hiša, hiša je imela streho, streha je imela žleb, v žlebu je bilo vrabčje gnezdo, v gnezdu je živela vrabčevka, vrabčevka je imela sina – čakajte, da zajamem sapo – vrabčevka je imela sina ptička mladička. Kakšen otrok je bil to! Prava zgaga.

Vrabčevka se je odpravljala po hrano, vrabček pa je trepetal na robu gnezda in jokal:

»Mama, mama, kam greš, ostani pri meni!«

»Nehaj no, saj se kmalu vrnem.«

»Nočem biti sam. Prišla bo mačka in me požrla.«

»Pa pojdi z menoj,« je rekla mama, »saj si že zadosti velik.«

Vrabček je kar vrisnil od strahu:

»Saj ne znam leteti! Padel bom!«

»Znaš, znaš,« ga je spodbujala vrabčevka, »saj si že velik.«

»Ne, ne, mama, ostani pri meni!«

Vrabčevka ni vedela, kaj bi, sedla je na dimnik in razmišljala. Pa je vrabček spet zavreščal: »Mama, kam si šla? Pridi sem!«

In že se je pripravljajal na jok. Vrabčevka je zletela h gnezdu. Vrabček se je zacmihal: »Pravljico! Povej mi pravljico!«

Mama vrabčevka je začela pripovedovati pravljico o vrabčku-junaku, ki je odšel po svetu, da bi našel ptičji zaklad, toda vrabček jo je prekinil:

»Ne maram te pravljice, hočem drugo!«

Vrabčevka je začela pripovedovati drugo pravljico o vrabčku-muzikantu, ki je tako lepo godel na citre, da so ga hodili poslušat ptiči iz daljne Afrike, pa tudi ta pravljica ni bila vrabčku všeč. Naenkrat je zavpil:

»Lačen, lačen!«

»Vidiš, zdaj si pa lačen,« je rekla mama. »Zakaj pa nisi pustil, da bi šla po hrano?«

Vrabček ni hotel nič slišati. Ko pa se je mama odpravljala, da odleti po hrano, se je zadrl:

»Mama, mama, kam greš, nočem biti sam doma!«

»Poleti z menoj,« je utrujeno rekla mama.

»Nočem, nočem, ne znam leteti, padel bom!« je jokal vrabček.

Tako je šlo dan za dnem. Vrabčevka je komaj utegnila naloviti nekaj črvov ali pobrati na dvorišču kakšno zrno, že jo je prignal nazaj obupni vrabčkov jok in vrišč. Ko se je vrnila, je vso hrano hlastno požrl in jokal, da bi rad jedel kaj drugega.

Neke noči, ko je vrabček spal in se še v spanju nad nečim pritoževal, je mama vrabčevka gledala v luno in razmišljala, kaj naj stori, da bi se vrabček spametoval. Tedaj ji je luna pomežiknila. Vrabčevka si je pomela oči in se še bolj napeto zastrmela v luno. In luna je spregovorila, od daleč in čisto po tihem, a vrabčevka jo je vseeno slišala.

»Misliš resno?« je osuplo vprašala vrabčevka. »Saj je še tako majhen.«

»Čisto resno,« je zašepetala luna.

»Najbrž imaš prav,« je po dolgem premisleku rekla vrabčevka.

»Jaz imam zmeraj prav,« je šepnila luna in se skrila za oblak.

Drugo jutro se je vrabček kot navadno spet prebudil z jokom.

»Mama, lačen, mama, lačen!«

Vrabčevka je pa mirno spala.

»Mamaaa! Zbudi se, lačen sem!« je zavpil vrabček, mama je pa vtaknila glavo pod drugo perutnico in spala naprej. Vrabček se je drl kot iz uma. Potem je nenadoma utihnil in dolgo strmел predse. Stopil je na rob gnezda, pogledal navzdol in se na smrt prestrašil. Tedaj je mama vrabčevka odprla eno oko in mirno rekla:

»Zleti po zajtrk!«

Vrabček je osupnil, potem je zavpil:

»Saj ne znam leteti, padel bom, strah me je! Mama, mama!«

Mama je molčala in dremala. Vrabček je nekajkrat zamahnil s perutnicami in začutil svež veter, ki mu je mršil perje. To je bilo kar prijetno, a se je brž ustrašil:

»Prehladil se bom, zbolel bom in umrl!«

Vrabčevka ni odgovorila. Tedaj je vrabček stopil na rob gnezda, zamižal in zletel. Saj je čisto lahko, je pomislil in se pognal še više, potem pa se je nenadoma spet zbal in se vrnil.

Toda mama je spala. Vrabček je razširil perutnice in zletel. Letel je nad dvorišči in strehami, nad vrtovi in ulicami in iskal hrano. Takrat je zaslišal zraven sebe plahutanje drugih perutnic in zagledal je mamo, ki je letela ob njem. In vse je bilo v redu in prav.